Zoo was-ie gegaan als willoos en toen hij bij haar was, toen was het gekomen. Zij had hem gevraagd hoe het nu voortaan tusschen hen moest zijn.

Hij had eerst als niet begrepen wat zij bedoelde. Maar zij had gehuild en gevraagd of-ie het dan gisteren niet gemeend had, of hij dan niet van haar hield. Tot hij plots, bijna schreeuwend zei, dat-ie van haar hield, zielsveel en dat hij niet valsch was en alles gemeend had gisteren . . .

Zoo was hun beider leven van nu af één geworden. Omdat hij door haar niet voor oneerlijk wilde aangezien worden en hij haar niet zeggen kon, waarom hij zich niet aan haar verbinden durfde. Zij, met haar levensdurf, had het toch niet kunnen begrijpen . . .

Op deze wijze was-ie geëngageerd geraakt.

In 't eerst had zijn denken het niet kunnen omvatten. Hij leefde als in een roes. Hij was gefeliciteerd en gefêteerd en het was niet tot hem kunnen doordringen, waarom men hem gelukwenschte en er waren, die hem zeiden dat zij hem benijdden om zoo'n lief meisje. Was zij maar niet zoo lief, hield hij maar niet zóó veel van haar. Dan kon het gebeurde hem misschien minder schelen.

Hij was nu nog angstiger geworden, omdat-ie nu niet meer alleen was maar ook de verantwoording droeg voor haar, die het liefste hem was. Nu kòn, mocht hij geen eind meer aan zijn leven maken. Hij was nu niet meer alléén, die er over te beschikken had. Zij, ook zij, had er nu recht op. Nu moest hij blijven leven voor haar, die hij zijn woord had gegeven van eeuwige trouw. En later, als zij getrouwd waren en hij niet alleen meer door zijn eèr, zijn woord, maar ook door de wet aan haar verbonden was, dan moest hij vechten voor twee tegen het leven.

En dan, als dan het onvermijdelijke, het vreèselijke, dat-hij voelde, dat komen moèst, gebeurde. . . .

Soms dorst hij haar niet eens aanzien als hij bij haar was. 't Was hem dan alsof zij het aan hem zien kon, of zij het lezen kon op zijn gelaat, dat-ie onridderlijk tegenover haar geweest was, dat-hij zich niet had mogen geven aan haar. Omdat-ie geen zeggenschap had over zijn eigen leven, niet leven kòn.

Die gedachte martelde hem voortdurend totdat-ie op een avond voelde dat het leed hem te zwaar werd. 't Was of alles op zijn kamer voor hem òpstond ; de stoelen, tafel, zijn boekenkast — het werd alles huizen-, toren-hoog. Hij voelde zich wegzinken er midden-in. De muren kwamen naar hem toe en schenen zich rond hem te buigen om hem te verpletteren. De stilte hoorde-ie suizen ; zijn bloed knetterde in zijn ooren ; 't was alsof het tegen zijn slapen aanstuwde, of het eruit wilde stroomen. Het schemerde voor zijn oogen; het woelde in zijn hersens, dat-ie een besluit nemen moest, nù, voor het te laat was.

Hij wist niet waar hij zich bergen moest voor haar, hier op zijn eigen kamer. Hij zag haar groote blauwe oogen smeekend op hem gericht, 't was of hij er verwijt en haat in zag, om wat hij gedaan had.

BEVORDERING VAN NATUUR-, GENEES- EN HEELKUNDE.

In de met planten en bloemen versierde aula van het Universiteitsgebouw te Amsterdam werd Woensdagmiddag in tegenwoordigheid van een groot aantal autoriteiten en verdere genoodigden het 125-jarig bestaan van het Genootschap ter bevordering van natuur-, genees- en heelkunde herdacht. De samenkomst, die onder leiding van professor G. van Rijnberk stond, werd o.a. bijgewoond door den Burgemeester, den Stellingcommandant en eenige leden van het College der Hoogeschool. *(V.F.B.)*

Zijn hoofd begroef hij in zijn handen en hij brak in zenuwhuilen uit.

Hij snikte, kòn het niet uithouden. 't Was of z'n keel werd dichtgeknepen door onzichtbre vingren. 't Werd hem te benauwd,— die kamer-warmte, die suizelende stilte, dat gezicht van haar, dat hem maar aanstaarde . . .

Hij sprong overeind en vluchtte, snikkend nog, zijn kamer af, naar buiten, waar een onzichtbre macht hem voortdreef naar 't water, dat hem als aantrok . . . .

Zoo was het gekomen : het Onvermijdelijke.

UITGEREIKTE ONDERSCHEIDINGEN.

Links: De Tilanus-medaille, uitgereikt tijdens de bijeenkomst in de aula der Univ. te A'dam ter gelegenheid van het 125-jarig bestaan van het Genootschap ter bevordering van Natuur-, Genees- en Heelkunde, aan dr. C. U. Ariëns Kappers, op grond van verdienstelijke onderzoekingen gedurende een reeks van jaren verricht op het gebied der morphologie van het centraal zenuwgestel. Rechts: Gouden medaille uitgereikt aan Prof. P. K. Pel, wegens 25-jarige vervulling van het voorzitterschap der 2e sectie van het Genootschap ter bevordering van natuur,- genees- en heelkunde.

Noodelooze Zelfopoffering

Toen Harold Granville een belangrijke post werd aangeboden in de expeditie naar Guluwyo, kon hij dien moeilijk weigeren. De expeditie had in hoofdzaak een commercieel doel, de rijke hulpbronnen van het land moesten zooveel mogelijk productief gemaakt worden ; en de directeuren der maatschappij, door wie de expeditie werd uitgezonden, beloofden zichzelven gouden bergen. De directeuren bleven evenwel veilig thuis, in stille afwachting van de fortuin, die hun in den schoot zou worden geworpen terwijl 't werk zou worden gedaan door Granville en eenige weinige mannen, even dapper en ondernemend als hij. Het was voor hem een groote verandering en als hij zijn kaarten goed speelde, was er geen enkele reden, waarom ook hij geen fortuin zou maken. Niet dat hij voor zichzelven aan fortuin-maken dacht, maar hij had een vrouw en een kind, die hij 'n onbezorgde toekomst verschaffen wilde.

Hij nam dus de betrekking aan, hoewel met een bezwaard hart, omdat hij van vrouw en kind voor langen tijd zou moeten scheiden.

Marion, zijn vrouw, sterkte hem in zijn besluit, niettegenstaande ook voor haar de scheiding smartelijk was, omdat de doktoren verklaarden, dat geen Europeaan langer dan vijf jaar tegen het klimaat bestand was.

Voor de beide jongelieden scheen deze vijf jaren echter een periode, waarvan het einde niet te zien was. Nochtans hielden beiden zich tegenover elkander kalm en opgewekt.

De dagen na zijn aanstelling gingen snel voorbij. O, zoo snel! Het scheen slechts een moment, vanaf het oogenblik dat het contract geteekend werd tot zijn afreis.

Den eersten tijd na zijn vertrek leefde zijn vrouw in een toestand van groot verdriet. Zijn bemoedigende brieven gaven haar geen troost. Zij was zich slechts bewust van de vele gevaren, die hem omringden. Daarom misschien was zij maar half verrast, toen haar de tijding van zijn dood bereikte. Het scheen haar zoo onvermijdelijk, dat zij er zich reeds vertrouwd mee gemaakt had.

„Ik wist het," fluisterde zij, over de wieg van haar kind gebogen. „Ik wist het allang. En ik was niet bij hem . . . . Zes verloren maanden . . . . en het laatste oogenblik niet bij hem . . . . toen hij mij het meest noodig had!"

Toen kwam het zelfverwijt : hij had nu nog bij haar kunnen zijn, levend en wel!

Kort daarna kwam Charlie Bicknell haar bezoeken. Hij had met Harold gestudeerd en was zijn vertrouwdste vriend geweest. Haar onnatuurlijke kalmte deed hem schrikken. Behalve de diepe smart die uit haar oogen sprak, was haar gelaat als een masker en alleen toen hij haar vertelde, datgene, waarvoor hij haar was komen bezoeken, toonde zij eenige belangstelling.

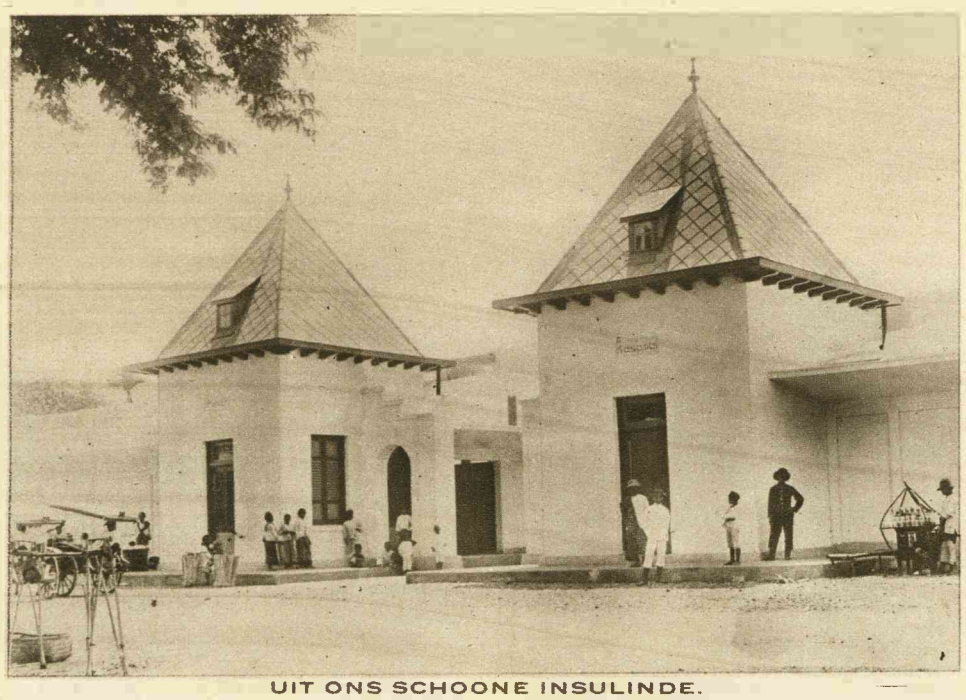
„Ik ga naar Afrika," zei hij. „Ik wil inlichtingen over hem inwinnen, als ik kan. Ik dacht, je zoudt misschien willen . . . ."

Marion legde haar hand op zijn arm.

„Tracht uit te vinden waar hij ligt, Charlie," zei ze, „en breng mij een gedachtenis van hem mee!"

Bicknell beloofde het en vertrok.

Hij landde te Loango en bleef daar eenige weken om gidsen en bedienden te vinden. Dit was een moeilijke taak, want alle beschikbare mannen waren uitgetrokken met de Guluwyo-expeditie en de dorpen die op zijn route lagen waren vijandig gezind.

UIT ONS SCHOONE INSULINDE.

Een tweetal fraaie kiekjes uit Bandoeng. Links: de nieuwe passar (marktplaats) waar de inlanders hun waren te koop komen aanbieden; rechts: het onlangs voltooide nieuwe gebouw van het Ministerie van Oorlog. — Bandoeng is de hoofdplaats van de adsistent-residentie Bandoeng welke behoort tot de Preanger regentschappen op Java. De stad, op een aanzienlijke hoogte boven de zee op een afstand van 117 palen van Batavia in een ongemeen bevallige omgeving gelegen, heeft voor den Europeaan zeer veel aantrekkelijks en uitstekend ingerichte woningen van de hoofdambtenaren. *(V.F.B.)*

